

РЕШЕНИЕ

№ 6897

гр. София, 13.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 24.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **7704** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Дял трети, Глава деветнадесета от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по жалба на „ХАСИ - ГРУП“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 15, офис 1509 и електронни адреси: [\[електронна поща\]](#), [\[електронна поща\]](#) и [електронна поща], чрез адв. В. Б. срещу Ревизионен акт №Р-22221521004072-091-001/30.03.2022г., издаден от И. М. Р. – орган, възложил ревизията, и И. В. М. - Н. – ръководител на ревизията, потвърден частично с решение 1002/24.06.2022г. на директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С. при Централно управление на Националната агенция за приходите.

В жалбата се сочи, че РА е необоснован, издаден в противоречие с материалните разпоредби. Релевира се довод, че РА съдържа редица констатации и изводи, които не се подкрепят от извършените процесуални действия и установените факти и обстоятелства. Излага се твърдение, че на ревизиращия екип са представени достатъчно документи, от които се установява предмета услугите от доставчика „СТРОИТЕЛНА ФИРМА БГ“ ЕООД, както тяхното възлагане и прието изпълнение. Сочи се, че услуги се използват от жалбоподателя в независимата му икономическа дейност, както и при извършване на последващи облагаеми доставки и всички изисквания на закона за възникване и упражняване на правото на данъчен кредит са изпълнени. В жалбата се сочи практика на ВАС и СЕС по съединени дела

С-80/11 и С-142/11. Прави се искане за отмяна на ревизионния акт, изцяло по така определените допълнителни задължения по ЗДДС и ЗКПО.

В открито съдебно заседание жалбоподателят, чрез пълномощник – адв. Б. (пълномощно по лист 10 от делото), поддържа жалбата и иска от съда да отмени ревизионния акт. В писмените бележки по съществото на спора развива доводи за незаконосъобразност на РА. Претендира разноски за заплатена ДТ в размер на 50 лв. и за внесения депозит за възнаграждение на вещото лице по приетата СЧЕ в размер на 500 лв.

Ответникът по жалбата - директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, чрез процесуалния си представител – юр. П. (пълномощно по лист 153 от делото), оспорва жалбата, като неоснователна. Представя административната преписка в цялост, пледира за отхвърлянето на жалбата, като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, депозира писмени бележки.

Административен съд София-град, 34-състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 156, ал. 1 от ДОПК от надлежна страна – адресат на РА, доколкото се установи, че решение 1002/24.06.2022 г. на директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С. при Централно управление на Националната агенция за приходите е връчено по електронен път на жалбоподателя на 11.07.2022 г. (лист 22 от делото), а жалбата до съда е постъпила чрез органа на 21.07.2022 г. (лист 6 от делото) т.е. в законоустановения срок.

Жалбата е в съответствие с изискванията за форма и реквизити, подадена е след проведено оспорване по административен ред, което е абсолютна предпоставка за развитие на съдебното производство. Поради изложените съображения съдът приема жалбата за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/№Р-22221521004072-020-001 от 20.07.2021 г., издадена от Р. Р. Б., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., в качеството на заместник на И. М. Р., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., по силата на Заповед №РД-84-22-00-501 от 12.07.2021 г. на директора на ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на „ХАСИ - ГРУП“ ЕООД за установяване на задължения за корпоративен данък по ЗКПО за периодите от 01.01.2019 г. до 31.12.2020 г., както и задължения по ЗДДС за периодите от 01.12.2019 г. до 31.01.2020 г., от 01.07.2020 г. до 30.09.2020 г. и от 01.01.2021 г. до 31.01.2021 г. Заповедта е връчена по реда на чл. 29, ал. 4 във връзка с чл. 30, ал. 6 от ДОПК на 26.07.2021 г. На основание чл. 112, ал. 2, т. 1, чл. 113, ал. 3 и чл. 114, ал. 2 от ДОПК от И. М. Р., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., са издадени Заповеди за

изменение на заповед за възлагане на ревизия №Р-22221521004072-020-002/21.09.2021 г., №Р-22221521004072-020-003/19.10.2021 г. и №Р-22221521004072-020-004/23.11.2021 г., с която в обхвата на ревизията по ЗДДС е включен и данъчен период м. 10.2020 г. и е определен срок за приключване на ревизията до 23.12.2021 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221521004072-092-001 от 06.01.2022г., с който е направено предложение за установяване на задължения по ЗКПО и ЗДДС, ведно със съответните лихви общо в размер на 405 160,63 лв. Срещу констатациите на РД е подадено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК с вх. №53-00-2065#3/25.02.2022г., към което са приложени допълнително доказателства. Възражението е преценено от органите по приходите като основателно относно доставките от „ТРЕЙД КОНСУЛТ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]. Същото е прието за неоснователно относно доставките от „СТРОИТЕЛНА ФИРМА БГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], във връзка с които на „ХАСИ - ГРУП“ ЕООД е отказано право на приспадане на данъчен кредит и е извършено увеличение на счетоводния финансов резултат за 2019 г. и 2020 г.

Ревизията приключва с РА №Р-22221521004072-091-001 от 30.03.2022г., издаден от И. М. Р. – орган, възложил ревизията, и И. В. М. - Н. – ръководител на ревизията. Ревизионният акт е връчен електронно на 08.04.2022 г.

В хода на ревизионното производство, органите по приходите са извършили процесуални действия по реда на ДОПК, резултатите от които са приложени, като доказателства към РД, който на основание чл.120, ал.2 от ДОПК е неразделна част от РА и приетата от съда административна преписка. Установено е следното: Основната дейност на „ХАСИ - ГРУП“ ЕООД през ревизираните периоди е извършване на строително-ремонтни дейности на обекти, съгласно сключени договори за изпълнение на обществени поръчки. Дружеството разполага с 54 лица, наети по трудови правоотношения, на длъжности инженери в строителството, технически ръководители в строителството, счетоводител, строителни работници, кофражисти, арматуристи, шофьори леко и тежко товарни автомобили.

С цел събиране на доказателства от значение за данъчното облагане и на основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК, на дружеството са връчени искания за представяне на документи и писмени обяснения /ИПДПОЗЛ/ №Р-22221521004072-040-001/26.07.2021 г., №Р-22221521004072-040-002 от 20.09.2021 г. и №Р-22221521004072-040-003 от 11.10.2021 г., в отговор на които са представени документи, описани и анализирани в РД., с които са изискани първични и вторични счетоводни документи, счетоводни регистри и търговска документация.

На основание чл.45 от ДОПК са извършени насрещни проверки на следните задължени лица: „ТРЕЙД КОНСУЛТ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД и „СТРОИТЕЛНА ФИРМА БГ“ ЕООД /доставчици на ревизирания субект/, резултатите от които са отразени в протоколи за извършени насрещни проверки /ПИНП/. С протоколи, описани на стр. 4 от РД към доказателствата от настоящото производство, са приобщени доказателства, събрани при извършена на „ХАСИ - ГРУП“

ЕООД проверка за установяване на факти и обстоятелства, както и доказателства, събрани при ревизии, извършени на „ТРЕЙД КОНСУЛТ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД и „СТРОИТЕЛНА ФИРМА БГ“ ЕООД.

Всички изготвени документи, получени отговори, резултати от направени проверки са подробно описани и анализирани в констативната част на РД. Въз основа на тях ревизиращите органи са преценили, че са налице основания за извършване на корекции както в частта на декларираните резултати по ЗКПО, така и за част от периодите по ЗДДС.

Актът е оспорен по реда на чл. 152 ДОПК с жалба с вх. №23-22-689 от 29.04.2022 г. по регистъра на дирекция ОДОП С. (лист 137-148 по делото), пред директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място], т.е. в срока по чл. 152, ал. 3 от ДОПК. С решение №1002/24.06.2022г. директорът на дирекция „ОДОП“ е изменил Ревизионен акт №Р-22221521004072-091-001 от 30.03.2022г., като установените резултати за:

- корпоративен данък за 2019 г. в размер на 44 236,02 лв. е определил корпоративен данък в размер на 42 305,86 лв. и определената лихва в размер на 9 913,34 лв., в това число лихва върху авансова вноска, определил лихва в размер на 7 130,00 лв., в това число 3,86 лв. лихва върху авансова вноска;

- корпоративен данък за 2020 г. в размер на 8 705,68 лв. е определил на корпоративен данък в размер на 6 728,77 лв. и определената лихва в размер на 146,55 лв. в това число лихва върху авансови вноски, определил на лихва в размер на 0,00 лв.

- по ЗДДС за данъчен период м. 12.2019 г. данък за внасяне в размер на 129 063,48 лв., е определил на данък за внасяне в размер на 129 059,14 лв., ведно с лихва в размер на 15 225,66 лв.

- по ЗДДС за данъчен период м. 01.2020 г. данък за внасяне в размер на 3 410,76 лв., е определил на данък за внасяне в размер на 3 394,36 лв., ведно с лихва в размер на 48,58 лв.

- по ЗДДС за данъчен период м. 07.2020 г. данък за внасяне в размер на 578,18 лв., е определил данък за внасяне в размер на 572,85 лв., ведно с лихва в размер на 7,73 лв. като е потвърдил РА в останалата част.

С жалбата на л.6 от делото е посочено, че се обжалва в цялост така определените допълнителни задължения по реда на ЗДДС и ЗКПО.

За установяване на обективната истина по делото и проверка на спорните обстоятелства, съдът по искане на жалбоподателя е допуснал съдебно-счетоводна експертиза. Съдът възприема същата като компетентна, обективна и обоснована, не оспорена от страните.

При така изяснената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

В съдебното производство, съгласно нормата на чл.160, ал.2 от ДОПК, съдът преценява законосъобразността и обосноваемостта на ревизионния акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. Съдът приема, че обжалвания ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите, по смисъла на чл.118, ал.2 и чл.119, ал.2 от ДОПК. Спазена е формата по чл.120, ал.1 от ДОПК. От приложените по административната преписка доказателства се установяват обстоятелствата по спазване процедурата по образуване и развитие на производството пред административния орган. При постановяването на оспорения РА не се констатира допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са довели до нарушаване правото на защита на оспорващото дружество.

Ревизията е възложена от компетентен орган съгласно заповед №РД-01-128/18.02.2020г. (лист 25 от делото), издадени от директора на ТД на НАП - С.. РА е издаден в предвидената от закона писмена форма. Спазен е и срокът за издаване, както на РА, така и на РД. Задълженото лице е надлежно уведомено за започване на производството и неговото приключване. Съдът не установи да са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, които да доведат до незаконосъобразност на оспорения административен акт и съответно неговата отмяна. Лицата подписали РА и РД притежават КЕП/л.118-123/Страните не спорят, че заповедта за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221521004072-020-001 от 20.07.2021 г. както и заповеди за нейното изменение №№Р-22221521004072-020-002/21.09.2021 г., №Р-22221521004072-020-003/19.10.2021 г. и №Р-22221521004072-020-004/23.11.2021г. са връчени на представляващ ревизираното дружество по електронен път. Материалната и териториална компетентност на издалия РА орган се установи от неоспорената от страните заповед №РД-01-128/18.02.2020г. на териториалния директор на ТД на НАП, издадена на основание чл.11, ал.1, т.1 от ЗНАП, във връзка с чл.112, ал.2, т.1 от ДОПК. ЗВР е издадена от Р. Р. Б., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., в качеството на заместник на И. М. Р., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С./л.27/, а останалите две ЗИЗВР са издадени от И. М. Р., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. Ревизионният акт е издаден в писмена форма и съдържа предвидените в чл.120, ал.1 от ДОПК задължителни реквизити – името и длъжността на органа, който го издава, номер и дата, данни за ревизираното лице, обхвата на ревизията, извършените действия в ревизионното производство, мотиви за издаването му, разпоредителна част, в която са определени задълженията на ревизираното лице, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, подпис на органа по приходите, който го е издал. Към оспорения ревизионен акт и РД, като неразделна негова част. При издаване на ревизионния акт и РД, органът по приходите е спазил процесуалноправните разпоредби на ДОПК и ревизионното производство е приключило в зададения срок.

По материалната законосъобразност на ревизионния акт.

Спорът между страните е формиран по въпроса дали са реално извършени доставки на услуги от „Строителна фирма „БГ ЕООД и оттам възникнало ли е

данъчно събитие между жалбоподателя и неговият пряк доставчик, даващи основание за издаване на фактурите, по които претендираше право на приспадане на данъчен кредит, както и извършено увеличение на финансовия резултат по ЗКПО за 2019г. 2020г. на дружеството. В жалбата до съдът е посочено, че се обжалва в цялост РА в неотменената част от директора на ОДОП-С. при ЦУ на НАП с което е потвърдил РА.

А. Относно определените задължения по ЗДДС.

Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Съгласно чл. 69 от ЗДДС регистрирано лице има право да приспадне данъка за стоките или услугите, които доставчик - регистрирано по закона лице, му е доставил, които стоки или услуги ще се използват за извършване на облагаеми доставки, а съгласно чл. 71 от ЗДДС лицето - получател, може да упражни правото си на данъчен кредит, когато притежава някой от документите, посочени в т. 1 - т. 9. Регистрирано по ЗДДС лице има право да приспадне като данъчен кредит данъка за получени от него облагаеми доставки на стоки или услуги, когато използва същите за осъществяване на облагаеми доставки и когато притежава за получените доставки данъчен документ с изискуемите от закона реквизити, като въведените изисквания за възникване на право на приспадане на данъчен кредит са по отношение на конкретната доставка, по която е претендирано това право /по която е приспаднал данъкът в подадената справка-декларация/, а не по всяка друга доставка на същата стока или услуга, осъществена между други лица в процеса на реализация на тази стока или услуга и представляваща предходна по отношение на процесната доставка. Наличието на реална доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС е кумулативно условие за възникване на правото на данъчен кредит, то начисляването на данък при липса на реална доставка на стока или услуга, е "неправомерно" по смисъла на чл. 70, ал. 5 от ЗДДС и е основание за непризнаване на право на данъчен кредит. Д. субект е този, който следва да докаже наличието на предпоставките на ЗДДС за право на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури. Това следва от общия принцип за разпределяне на доказателствената тежест в процеса, според който всяка страна следва да докаже осъществяването на фактите, от които черпи изгодни за себе си правни последици, и поради това, че данъчният субект претендира право на приспадане на данъчен кредит, то той е този, който следва да докаже изпълнението на всички законови изисквания по чл. 86 от ЗДДС и реалното осъществяване на доставките по процесните фактури по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС. Наличието на данъчно събитие е основополагаща предпоставка за задействане механизма както на начисляване (изискуемостта) на данък добавена стойност, така и за възникване на правото на приспадане на данъчен кредит, доколкото наличието на реална доставка /услуга по смисъла на ЗДДС е кумулативно условие за възникване на правото на данъчен кредит.

С определеното по доклада на делото съдът е разпределил доказателствената тежест (лист 148 от делото). В тежест на административния орган е да установи фактическите констатации в ревизионния акт, послужили като основание за

определяне на дължимите от дружеството-жалбоподател задължения по ЗДДС и ЗКПО.

Страните не са възразили по доклада и разпределената от съда доказателствена тежест.

Съдът приема, че жалбата е основателна в частта, по отношение на фактури по които е отказано правото на приспадане на данъчен кредит на жалбоподателя по доставчици както следва:

На основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 9 от ЗДДС, на отказаното право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 68 213,48 лв. по фактурите, издадени от „СТРОИТЕЛНА ФИРМА БГ“ ЕООД за данъчни периоди м.12.2019г. и м.01.2020г.

Първо по делото не е спорно ,че е бил сключен договор за строителство от 20.08.2019 г. между „ХАСИ - ГРУП“ ЕООД – възложител и „СТРОИТЕЛНА ФИРМА БГ“ ЕООД – изпълнител, по силата на който изпълнителят се задължава да извърши строителни и монтажни работи на обект: „Сграда с търговски складове и офиси към тях, пречиствателно съоръжение и резервоар в УПИ IV 902, 1158, 1234, 1396, 1397, 1546, 1547, 1548, кв.78, кв. В., р-н К., [населено място]“.Приложение №1 към договор за строителство от 20.08.2019 г. Договорена е обща стойност 341 779,00 лв.

Второ по делото не е спорно, а се установява и от заключението на вещото лице по ССЧЕ, че услугите, фактурирани с процесните 16 броя фактури са осчетоводени по дебита на счетоводни сметки 602 "Разходи за външни услуги и 4531 "Начислен ДДС на покупките" срещу кредита на сметка 401 "Доставчици" и е отчетено задължение към доставчика. В счетоводството на доставчика „Строителна фирма-БГ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] всички процесни фактури са отразени в отчетните регистри по чл.124 от ЗДДС - Дневник за продажби на „Строителна фирма БГ“ ЕООД с получател „Хаси-груп" ЕООД.Посочения във всяка от фактурите ДДС е начислен по счетоводна сметка 4532-Начислен данък за продажбите и е включен при определяне на резултата за данъчните периоди според датата на начисляване на задълженията в подадените от лицето справки-декларации по чл.125 от ЗДДС. Данъчната основа по всяка от фактурите е осчетоводена като приход по сметка 703-Приходи от продажба на услуги.Вещото лице е посочило, че процесните фактури са платени по банков път с платежно нареждане от банковата сметка на „Хаси-груп" ЕООД в „Интернешънъл Асет Банк" АД с IBAN [банкова сметка] в полза на „Строителна фирма БГ" ЕООД по банкова сметка.

Съдът приема,че в счетоводната документация на ревизираното лице и неговия доставчик,са приложени документи за всяка една от спорните фактури,като следва да посочи,че във връзка с установяване на обстоятелството, относно наличие или липса на доставка следва да се има предвид и приложението на счетоводния принцип за съпоставимост между

приходи и разходи, съгласно Закона за счетоводството, което условие също е било изпълнено от жалбоподателят.

Трето към всяка една от фактурите са представени приемо-предавателни протоколи, които обективират приемане на извършена услуга. Акт обр.19 /6 бр./ от дати 10.12.2019 г., 16.12.2019 г., 20.12.2019 г., 23.12.2019 г., 27.12.2019 г. и 31.12.2019 г. за направа на кофраж фундаменти и сутеренни стени, монтаж на армировка /труд/, полагане на бетон /труд/. Така изписан предметът на услугите, за които са издадени процесните фактури, е в изискуемите норми, същият е ясен и отговаря на изискванията на чл. 71, т. 1 от ЗДДС. Съгласно чл. 71, т. 1 от ЗДДС, който транспонира чл. 178, б. „а“ от Директива 2006/112, за да упражни правото си на приспадане на данъчен кредит по отношение на доставки на стоки или услуги, по които лицето е получател, същото следва да притежава данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и 115 от ЗДДС, в който данъкът е посочен на отделен ред, което в случая е налице. Неоснователни са твърденията на ответника, че процесните фактури са непълни и не отговарят на изискванията на чл. 114-115 от ЗДДС, като се позовава на Решение от 08.05.2013 г. по дело С-271/12 PETROMA TRANSPORTS SA, СЕС, т.к. в същите не е посочен номера на договора и дата. Съдът приема, че фактурите съдържат информация, както за целите на приспадането, така и за целите на контрола, и е налице ясна одитна следа, както в счетоводството на доставчика, така и в счетоводството на жалбоподателят, като същите съдържат всички реквизити съобразно разпоредбата на чл. 114 от ЗДДС.

Четвърто в хода на производството се установи, че разходите, които са извършени от дружеството-жалбоподател, са част от услугите, които е предоставило на „Лит Строй“ ЕООД. Отчетените разходи са във връзка с договор за изпълнение на строителни и монтажни работи, по който „Хаси-груп“ ЕООД се явява изпълнител: Договор от 01.04.2019 г. (прил. 3, стр. 721), сключен между „Лит Строй“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] - Възложител и „Хаси-груп“ ЕООД - Изпълнител с предмет: „Възложителят възлага, а Изпълнителят приема да извърши срещу заплащане с осигурени от него строителни материали, механизация труд и организация на строителството, качествено и в срок строителни и монтажни работи (СМР) на: „Сграда с търговски складове и офиси към тях, пречиствателно съоръжение и резервоар в УПИ IV -1398 кв. 78 кв. „В., р-н К., [населено място]“. Договорното изпълнение включва всички видове работи, описани в Приложение №1-Ориентировъчна количествено-стойностна сметка, неразделна част от настоящия договор. Ориентировъчната стойност съгласно Приложение №1 е 2 028 169,42 лв. без ДДС и включва следните Части: Конструкции, Армировъчни работи, Бетонни работи, Метална конструкция, Част Архитектурна и др. дейности. Получените услуги /фактуриран е само труд/ от „Строителна фирма-БГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], видно от доказателствата по делото са свързани с извършването на последващи облагаеми доставки от страна на „Хаси-груп“ ЕООД към „Лит Строй“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]. В случая е налице последваща

реализация на СМР с оглед събраните доказателства по делото.

Съдът намира, че при така установените факти ответникът е достигнал до необосновани изводи за липса на реално получени доставки по фактурите, издадени от доставчика на жалбоподателя. Съдът установи, че тези изводи на ревизиращите органи, се основават на неправилен анализ на установените при ревизията факти. Законът не задължава получателя на услуга от вида на процесните, да доказва дали са извършени от лица, заети по трудово правоотношение или от подизпълнители на доставчика. Също така от данните в ревизионния акт не може да се приеме, че по отношение на никоя от процесните фактури са налице данни, които да сочат на измама по смисъла на правото на ЕС в областта на косвеното данъчно облагане. Доставчика е потвърдил издаването на фактурите с включването им в дневниците си за продажби. Съгласно относимата практика /Решение по дело С-18 от 13.02.2014г./националният съдия следва да съобрази всички фактически обстоятелства и въз основа на тях да изгради заключението си за реалност на доставките, като се уточнява, че "обстоятелството, че доставената услуга не била действително извършена от посочения във фактурите доставчик или от негов подизпълнител, по-специално тъй като последните не разполагали с необходимите персонал, материали и активи, разходите за тяхната услуга не били оправдани в счетоводната им документация или се оказало, че някои документи не са били подписани от посочените в тях като доставчици лица, само по себе си не е достатъчно, за да се изключи правото на приспадане. Непредставянето на доказателства за обезпеченост за изпълнение на доставката от страна на преките доставчици, при наличието на данни за безспорно изпълнени услуги, не следва да лишава ревизираното дружество от предоставеното му от закона право на данъчен кредит в размер на начисления ДДС по издадената фактура. В обжалваният РА, отказът за възстановяване на ДДС, ОП са приели процесните сделки като симулативни-„относителна симулация“. По отношение твърдяното от ответника наличие на правна привидност със симулация на доставка следва да се има предвид, следното: Привидна е сделката, която се извършва само за да се създаде една погрешна представа у трети лица, че е извършена такава сделка, но всъщност страните, които я извършват, не желаят тя да породи правни последици. Привидността може да бъде относителна, когато страните прикриват сключването на друга сделка или абсолютна, когато зад привидната сделка няма друга сделка. В настоящия случай, органът по приходите е обосновал „симулативността“ на сделките от една страна с действия на получателя/могъл е сам да ги извърши/ и от друга, с липса на доказателства, че издателят на фактурите е могъл да достави услугите, като е посочено че в същността си това представлява способ за генериране на данъчен кредит/л.83/. Изводите на ОП са неправилни с оглед представените в хода на административното и съдебно производство доказателства и приета по делото СЧЕ. Настоящият съдебен състав счита, че от събраните по делото доказателства не може да се установят обективни данни за недобросъвестност на ревизираното лице по отношение на доставките. Следва да се налице доказателства за това, че данъчно задължено

лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото си на приспадане, е част от данъчна измама, извършена от прекия му доставчик или от неговия подизпълнител, каквито доказателства в случая липсват. В унисон с посочената съдебна практика на СЕС, следва да се посочи, че органът по приходите не следва да създава задължение за получателя на фактурата да извършва проверки на контрагента си, каквито по принцип той не е длъжен да прави. С решението постановено по съединени дела C-80/11 и C-142/11, СЕС е приел, че член 167, член 168, буква а), член 178, буква а), член 220, точка 1 и член 226 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална практика, съгласно която данъчният орган отказва да признае на данъчнозадълженото лице право да приспадне от данъка върху добавената стойност, на който е лице платец, дължимия или платен данък за предоставените му услуги, поради това че издателят на фактурата за тези услуги или някой от неговите доставчици са извършили нарушения, без да доказва, въз основа на обективни данни, че въпросното данъчнозадължено лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото си на приспадане, е част от данъчна измама, извършена от посочения издател на фактурата или от друг стопански субект нагоре по веригата на доставки. Предвид твърденията за относителна симулация, не са представени обективни данни от ОП, че сделките са белязани с измама. Крайният извод на настоящата инстанция е, че жалбата е основателна и като такава следва да бъде уважена, като приема, че са налице всички основания съгласно разпоредбите на ЗДДС, за признаване на правото на приспадане на данъчен кредит на жалбоподателят по фактурите, издадени от „СТРОИТЕЛНА ФИРМА БГ“ ЕООД.

Предвид тази фактическата обстановка, настоящата инстанция намира, че неправилно е извършено увеличение на финансовия резултат за 2019г. и 2020г. по реда на ЗКПО на жалбоподателят във връзка с доставките от „СТРОИТЕЛНА ФИРМА БГ“ ЕООД поради следното.

Легалното определение на понятието "Документална обоснованост" е дадено в текста на [чл. 10 ал. 1 от ЗКПО](#) - "разхода е документално обоснован, чрез първичен счетоводен документ, отразяващ вярно стопанската операция".

Съгласно [чл. 6, ал. 1, т. 1 от ЗСч](#) първичният счетоводен документ е носител на информация за регистрирана за първи път стопанска операция, който следва да съдържа реквизитите, посочени в [чл. 7, ал. 1 от ЗСч](#). В случая, увеличаването на финансовия резултат на жалбоподателя, е правно обоснован с нормата на [чл. 26, т. 2 от ЗКПО](#), съгласно който не се признават за данъчни цели счетоводни разходи, които не са документално обосновани по смисъла на този закон. Съгласно нормата на [чл. 10 от ЗКПО](#) счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е документално обоснован чрез първичен счетоводен документ по смисъла на [Закона за счетоводството](#), отразяващ вярно стопанската операция. Установява се от събраните по

делото доказателства, че процесните фактури издадени от „Строителна фирма БГ „ЕООД, със стойността на които е увеличен финансовият резултат на дружеството, са издадени в съответствие с изискванията на [Закона за счетоводството](#), съдържат необходимите реквизити, осчетоводени са надлежно както при доставчика, така и при получателя, чрез вземането на съответните счетоводни статии и в този смисъл, отчетност по доставките има. От хронологията на счетоводните записвания на ревизираното дружество е видно, че фактурите са осчетоводени като текущ разход за 2019г.-2020г. и с тази сума е намален финансовия резултат на "Хаси груп" ЕООД" за 2019г и 2020г. Плащането по фактурите е извършено по банков път, като това обстоятелство е безспорно и е установено в хода на ревизията, подкрепя се от събраните по делото доказателства.

Мотивите на ОП, че в хода на ревизията не са представени доказателства, обуславящи реалността на фактурираните към жалбоподателя услуги, поради което се очертава фактическия състав на [чл. 16, ал.2, т.4 от ЗКПО](#). Подобно обосноваване е неотнормимо към правното основание, на което се е позовал органът по приходите - [чл. 26, т. 2 от ЗКПО](#). Тази правна норма изисква единствено извършване на разхода и неговата документална обоснованост, каквато в случая е налице, и в този смисъл съдът приема, че този разход е доказан, без да се въвеждат допълнителни условия за неговото признаване. На основание изложените по-горе мотиви, съдът приема, че в случая не са налице материално-правните условия за преобразуване на финансовия резултат на "Хаси груп" ЕООД по реда на [чл. 26, т. 2 от ЗКПО](#), тъй като разходът по фактурите издадени от „Строителна компания БГ“ ЕООД на жалбоподателят е документално обоснован.

Предвид изложеното РА, в частта му с която е увеличен финансовия резултат на оспорващото дружество за 2019 г. и 2020г./ потвърден с Решение №1002/24.06.2022г. на ДДОП - С. ЦУ на НАП/ представляващи разходи по фактурите от посочения по-горе доставчик е незаконосъобразен и следва да бъде отменен. В резултат на изложените мотиви данъчният финансов резултат и корпоративен данък следва се изменят, както следва:

За 2019г. се определя данъчен финансов резултат в размер на 15058,60 лв./423058,60 – 408000,00лв/ и следващ се корпоративен данък в размер на 150,59 лева. Дружеството е внесло данък в размер на 7 117,84 лв.

За 2020г. се определя данъчен финансов резултат в размер на 65 933,73 лв. /672877,30лв.-1353,96лв./ и следващ се корпоративен данък в размер на 6 593,37 лв. От дружеството са внесени авансови вноски в размер на 6 877,23 лв.

Съдът приема, че жалбата е неоснователна в частта, по отношение на следните фактури от доставчиците както следва:

„ТЕХ-КО“ ООД

С РА е отказаното право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 59,11 лв. за данъчните периоди м. 01.2020 г. и м. 07.2020 г., по издадени от „ТЕХ-КО“ ООД по 3 фактури. В хода на ревизията е установено, че фактури са издадени за ремонт на леки автомобили ШКОДА О. с рег. [рег.номер на МПС], ФОРД Ф. с рег. [рег.номер на МПС] и ФОРД Ф. с рег. [рег.номер на МПС], като процесните автомобили са леки по смисъла на т.1 параграф 18 от допълнителните разпоредби на ЗДДС.

В чл. 70, ал. 2, т. 1 на ЗДДС е посочено, че ал. 1, т. 4 и 5 не се прилагат, когато превозните средства по ал. 1, т. 4 се използват единствено за транспортни и охранителни услуги, таксиметрови превози, отдаване под наем, куриерски услуги или подготовка на водачи на моторни превозни средства, включително при последващата им продажба.

Установено е, че притежаваните от ревизираното лице автомобили не попадат в изключенията на закона предвидени в чл. 70, ал. 2, т. 1 на ЗДДС с оглед предназначението им и техническите характеристики.

Въз основа на така установеното от ревизиращия екип на основание чл. 70, ал. 1, т. 4 и 5 от ЗДДС е отказано право на приспадане на данъчен кредит за закупените стоки и услуги, свързани с поддръжката, ремонта, подобрието и експлоатацията на притежаваните от дружеството леки автомобили/л.62/. Изводите на ОП са правилни изложеното не дава основание за приспадане на данъчен кредит от жалбоподателя по процесните фактури. Жалбата, като неоснователна, следва да се отхвърли в тази част.

Относно установените задължения по лихви.

1. „Р.К.И.БЪЛГАРИЯ“ ООД е издало на 29.01.2021 г. на ревизираното дружество фактура за авансово плащане, което е извършено по банков път на 02.02.2021 г. Жалбоподателят е упражнил правото си данъчен кредит в размер на 4 000,00 лв. за м. 01.2021 г., като е извършил това преждевременно, в тази връзка правилно ОП са начисли лихва на жалбоподателят за периода от 16.02.2021 г. до 14.03.2021 г. т.к. с преждевременното си упражняване на това право по ЗДДС, същият е намалил подлежащия на внасяне данък за процесният период. Настоящият състав следва да посочи, че лихвата се дължи от жалбоподателят на основание чл. 72 от ЗДДС, във връзка с чл. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания /ЗЛВДТДПДВ/, тъй като в резултат на упражненото право на данъчен кредит в м. 01.2021 г. е намален подлежащият на внасяне съгласно чл. 89, ал. 1 от ЗДДС данък поради което правилно ОП са начислили лихва и жалбата в тази част е неоснователна.

2. През данъчен период м. 08.2020 г. дружеството е издало фактура №[ЕГН]/27.08.2020 г., с данъчна основа в размер на 92 892,95 лв. и ДДС в размер 18 578,59 лв., за извършена доставка на услуга: извършени СМР по Протокол обр. 19-12/27.08.2020 г., с възложител/получател „ТОТИМ“ ООД,

ЕИК[ЕИК], като дължимият данък вместо за м.08.2020 г. е включен при определяне на резултата за м. 09.2020г.Правилно ОП са начислили лихва в размер на 154,83 лв. за м. 08.2020 г. на жалбоподателят.Това е така, т.к. дружеството е нарушило на разпоредбата на чл. 86, ал. 1, т. 2 от ЗДДС,и се дължи лихва за процесният период.Съдът приема,че правилно ОП са приложили закона.

В.По лихвите за забава на главниците за данък добавена стойност съдът приема следното:

Задълженията за данък добавена стойност,не са заплатени от оспорващото дружество в законоустановените срокове,поради което за всяка от главниците се дължи и съответната лихва за забава,изчислена до датата на издаване на акта,съобразно нормата на чл.175, ал.1 от ДОПК.

Лихвата за просрочие на главницата от 59,11 лв. лева за данък върху добавената стойност, е в размер на 13,44 в лева, която е изчислена от съда на основание чл. 162 от ГПК, вр. с § 2 от ДР на ДОПК,съобразена с декларациите по данъчни периоди,чрез използването на Е-калкулатор,на страницата на Националната агенция за приходите.

В останалата част относно определените размери на лихвата за просрочие над 198,27 лева,до пълният размер 15218,97лв.,РА е незаконосъобразен и съдът го отменя.

II. По разноските:

Страните своевременно претендират разноски по делото.

На жалбоподателят се дължат разноски същия претендира единствено (за държавна такса, депозит за вещото лице),съдът уважава искането за разноски на жалбоподателя в размер от 550 лв. При материален интерес в размер на лева (формирана като разлика на общия материален интерес от 244,27 лв. ведно законната лихва и сумата по отменената част на РА),претенцията за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна само за отхвърления интерес, от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, вр. чл.161, ал.1, изр.3 от ДОПК,съдът я уважава в размер на 400 лева,тъй като също е изчислено в минималния размер по цитираната Наредба,съобразено и с участието на процесуалния представител на ответника в проведените съдебни заседания.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1, предл. второ от ДОПК, Административен съд София-град, 34-състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на „ХАСИ - ГРУП“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 15, офис 1509 и електронни

адреси: [\[електронна поща\]](#), [\[електронна поща\]](#) и [\[електронна поща\]](#), Ревизионен акт №Р-22221521004072-091-001/30.03.2022г., издаден от И. М. Р. – орган, възложил ревизията, и И. В. М. - Н. – ръководител на ревизията, потвърден частично с решение 1002/24.06.2022г. на директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, в частта, с която на „ХАСИ - ГРУП“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] е определено задължение за данък добавена стойност за сумата над 59,11 лв. до пълния размер от 68225,65 лева – главница и лихва над 198,27 лева/154,83 лв., 30 лв., 13,44 лв./ до пълния размер от 15281,97 лева - изчислена към 30.03.2022г.

ИЗМЕНЯ Ревизионен акт №Р-22221521004072-091-001 от 30.03.2022г., изменен с Решение №1002/24.06.2022г. на Директора на Дирекция „ОДОП“-С. при ЦУ на НАП в обжалваните части като установените резултати за:

- корпоративен данък за 2019г. вместо в размер на 42 305,86 лв. съдът определя корпоративен данък в размер на 150,59 лв. и вместо определената лихва в размер на 7 130,00 лв., определя лихва в размер на 0,00 лв. в това число лихва върху авансови вноски, определя на лихва в размер на 0,00 лв.

- корпоративен данък за 2020 г. вместо в размер на 6 728,77 лв. съдът определя на корпоративен данък в размер на 6 593,37 лв. и вместо определената лихва в размер на 146,55 лв. определя лихва размер 0,00 лв. в това число лихва върху авансови вноски, определя на лихва в размер на 0,00 лв.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ХАСИ - ГРУП“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 15, офис 1509 и електронни адреси: [\[електронна поща\]](#), [\[електронна поща\]](#) и [\[електронна поща\]](#), Ревизионен акт №Р-22221521004072-091-001/30.03.2022г., издаден от И. М. Р. – орган, възложил ревизията, и И. В. М. - Н. – ръководител на ревизията, потвърден частично с решение 1002/24.06.2022г. на директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите в останалата част, като неоснователна.

ОСЪЖДА дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, да заплати на Х. - Г.“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 15, офис 1509, сумата от 550 лева, представляваща разноски по административно дело №7704/22г. на Административен съд София-град.

ОСЪЖДА „ХАСИ-ГРУП“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 15, офис 1509 и електронни адреси: [\[електронна поща\]](#), [\[електронна поща\]](#) и [\[електронна поща\]](#), да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление

на Националната агенция за приходите, сумата от 400 лв., представляваща разноси за юрисконсултско възнаграждение по административно дело №7704/22г. на Административен съд София-град.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България, в четиринадесетдневен срок от връчването му на страните.

съдия: